

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1970-1971.

4 FEBRUARI 1971.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de wet van 9 juli 1957 tot regeling van de verkoop op afbetaling en van zijn financiering.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Overeenkomstig artikel 5 van de wet van 9 juli 1957 op de verkoop op afbetaling is een dergelijke verkoop niet voltrokken zolang er geen voorschot is betaald van tenminste 15 % van de kontante koopprijs.

Bij koninklijk besluit kan voor bepaalde groepen van voorwerpen of diensten een hoger percentage dan deze 15 % bepaald worden.

De bedoeling van de wetgever is geweest de koper tot een spaarinspanning te dwingen, alvorens tot aankoop over te gaan. Op deze wijze wilde men al te lichtzinnige aankopen afremmen en de verleiding verminderen om op een financieel niet verantwoorde wijze diverse afbetalingsverbintenissen aan te gaan.

Bij de toepassing van de wet heerst er in de rechtspraak verdeeldheid over de vraag of de betaling van voormeld voorschot al dan niet mag geschieden in de vorm van inlevering van een oud voorwerp. Deze praktijk wordt vooral toegepast bij de aankoop van auto's.

Waar deze praktijk vermoedelijk ingaat tegen de bedoeling van de wetgever moet a fortiori worden vastgesteld dat sommige firma's de bepalingen van artikel 5 en 6 van de wet werkelijk omzeilen, door als verkoper een lening toe te staan aan de koper ten belope van het bedrag van het voorschot.

Een arrest van het hof van beroep van Luik van 11 februari 1969 kon niets anders dan vaststellen dat deze praktijk door de wet niet werd verboden en bijgevolg strafrechtelijk niet kon worden beteugeld.

Mochten deze praktijken zich veralgemenen, dan zou ongetwijfeld artikel 5 van de wet van 9 juli 1957 volkomen worden uitgehold.

Het onderhavige wetsvoorstel strekt ertoe deze praktijk wettelijk te verbieden.

Chambre des Représentants

SESSION 1970-1971.

4 FÉVRIER 1971.

PROPOSITION DE LOI

modifiant la loi du 9 juillet 1957 réglementant les ventes à tempérament et leur financement.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Selon l'article 5 de la loi du 9 juillet 1957 sur les ventes à tempérament, une telle vente n'est parfaite tant qu'il n'y a pas paiement d'un acompte qui ne peut être inférieur à 15 % du prix d'achat au comptant.

Un pourcentage supérieur à ces 15 % peut être fixé, par arrêté royal, pour certains groupes d'objets ou de services.

L'intention du législateur était de contraindre l'acheteur à épargner avant d'acheter. On entendait de la sorte freiner les achats par trop inconsidérés et diminuer la tentation de souscrire à la légère du point de vue financier plusieurs contrats d'achat à tempérament.

Dans l'application de la loi, la jurisprudence est divisée sur le point de savoir si le paiement de cet acompte peut ou non prendre la forme de la remise d'un objet vieilli. Cette pratique est surtout employée lors de l'achat de voitures.

Alors que cette pratique est présumée contraire aux intentions du législateur, force nous est de constater a fortiori que certaines firmes contournent véritablement les dispositions des articles 5 et 6 de la loi en accordant à l'acheteur, en leur qualité de vendeur, un prêt du montant de l'acompte.

Un arrêt de la cour d'appel de Liège, en date du 11 février 1969, n'a pu que constater que la loi n'interdit pas cette pratique et qu'en conséquence cette dernière ne peut être réprimée par les tribunaux.

Indubitablement, la généralisation de ces pratiques rendrait absolument inopérant l'article 5 de la loi du 9 juillet 1957.

Le but de la présente proposition de loi est l'interdiction légale de cette pratique.

WETSVOORSTEL

Enig artikel.

Aan artikel 5 van de wet van 9 juli 1957 wordt een tweede lid toegevoegd, luidend als volgt :

« Het voorschot wordt geacht niet betaald te zijn, wanneer het bedrag ervan geheel of gedeeltelijk rechtstreeks of onrechtstreeks door de verkoper aan de koper onder gelijk welke vorm werd geleend. »

21 januari 1971.

PROPOSITION DE LOI

Article unique.

A l'article 5 de la loi du 9 juillet 1957 il est ajouté un second alinéa, libellé comme suit :

« L'acompte est censé ne pas avoir été payé si son montant a été prêté, en tout ou en partie, directement ou indirectement et sous quelque forme que ce soit, par le vendeur à l'acheteur. »

21 janvier 1971.

H. SCHILTZ.
